

Eben-Ezer

„Până aici Domnul ne-a ajutat!”

(1 Samuel 7.12)

DANIEL PURDEL

Redactor-șef

Așa a numit Samuel piatra de aducere aminte așezată între Mițpa și Șen, ca să celebreze victoria pe care le-a dat-o Dumnezeu israeliților în lupta împotriva filistenilor. Sunt cuvinte de recunoștință la adresa lui Dumnezeu, afișate și proclamate cu reverență și bucurie cu ocazia aniversărilor bisericilor creștine de pretutindeni și cred din toată inima că ele pot fi motto-ul anului 2012 pentru toți credincioșii Cultului Creștin Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România, la aniversarea a 90 de ani de la înființarea primei biserici penticostale la Păuliș, în județul Arad.

A început modest – o adunare care la sfârșitul anului 1922, după numai 3 luni de la data înființării, 10 septembrie, număra 30 de suflete care se adunau în casa familiei Gheorghe și Sida Bradin, cei care avuseseră inițiativa înființării noii biserici, în urma vindecării miraculoase a sorei Sida de tuberculoză și hidropizie, ca răspuns la rugăciunea cu credință a soțului ei. Astăzi numărul credincioșilor penticostali din România este de ordinul sutelor de mii, care se adună la închinare în mii de case de rugăciune, unele adevărate bijuterii arhitectonice, la care se adaugă alte zeci de mii de români care au emigrat în decursul anilor pentru a scăpa de sub teroarea comunistă sau, în ultima vreme, pentru un trai mai bun, și care, odată ajunși în străinătate, au înființat biserici penticostale române în care au continuat să se închine lui Dumnezeu așa cum au învățat în România.

Au fost și sunt încă mulți care se întrebă cum a fost posibil o astfel de creștere, mai ales în contextul vremii și al realității de atunci, aceea că slujitorii penticostali din primele decenii ale mișcării nu au fost oameni cu o educație aleasă sau cu școli teologice, ci, în marea lor majoritate, au fost oameni simpli. Pentru credincioșii penticostali răspunsul la această întrebare nu mai este de mult un mister; noi știm că această creștere remarcabilă se datorează prezenței și lucrării celei de-a treia persoane a Trinității, Dumnezeu Duhul Sfânt, Cel care a inspirat pe acești oameni simpli și a însoțit predicarea Cuvântului cu semne, minuni și vindecări – lucrări care continuă și în ziua de azi, așa cum prezentăm diferite cazuri și mărturii și în paginile revistei.

Deși se văd deja semne clare ale sfârșitului veacului acestuia – așa cum le prezintă chiar Mântuitorul în Evanghelia după Matei, în capitolul 24: cutremure devastatoare, războaie și vești de războaie etc. –, până la împlinirea vremii, când Biserica Domnului va fi răpită la cer, datoria noastră este să veghem și să vestim mai departe harul mântuirii prin jertfa Domnului Isus Hristos, însoțind vestirea noastră cu un mod de viață care să-L onoreze pe Dumnezeu și să Îi fim astfel martori credincioși aici, în țara unde ne-am născut și până la marginile pământului!

Mă rog ca jubileul de 90 de ani al Bisericii Penticostale din România să fie un prilej binecuvântat de trezire spirituală și de revigorare a lucrării pe care fiecare dintre noi suntem chemați să o facem spre slava și gloria Singurului care le merită: Dumnezeu – Tatăl, Fiul - Isus Hristos și Duhul Sfânt!

După publicarea în acest număr a a ultimului referat dintre cele prezentate la Conferința Națională a Pastorilor penticostali de la Sovata, cel al pastorului Ioan Brie, cred că trebuie să trecem la practică: stăruințe pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt și pentru reumplerea cu Duhul Sfânt, astfel încât toți credincioșii penticostali să beneficieze de prezența și de însoțirea proaspătă a Duhului, iar trăirea noastră să fie așa cum așteaptă Dumnezeu de la **fiecare** dintre copiii Săi! **Așa să ne ajute Dumnezeu!**

„Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască curăvna. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie. Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sărguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiiți în rugăciune. Ajuțați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu puțință, întrucât afirmă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Prea iubiților, nu vă răzbu-nați singuri; ci lăsați să se răzbu-nană mânia lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbu-narea este a Mea; Eu voi răsplăti» zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi «cărbuni aprinși pe capul lui.» Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.”

Romani 12.7-21